



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 134/06-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. apríla 2006 predbežne prerokoval sťažnosť 1. Ing. V. K., 2. Ing. H. K., obaja bytom K., a 3. obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, so sídlom K., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 týkajúceho sa podozrenia zo spáchania viacerých trestných činov a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. V. K., Ing. H. K. a obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. septembra 2005 doručená sťažnosť 1. Ing. V. K. (ďalej aj „sťažovateľ“), 2. Ing. H. K. (ďalej aj „sťažovateľka“), obaja bytom K., a 3. obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, so

sídlom K. (ďalej aj „sťažovatelia“), v ktorej namietali porušenie svojich základných práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 8 a čl. 10 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „všeobecná deklarácia“), ako aj podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj „generálna prokuratúra“), vo veci trestného oznámenia z 23. októbra 2000 týkajúceho sa viacerých trestných činov.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 23. októbra 2000 na generálnu prokuratúru trestné oznámenie na JUDr. I. S., správkyniu konkurznej podstaty úpadcu K., s. r. o., K. vo veci podozrenia zo spáchania viacerých trestných činov. Podaním zo 6. novembra 2000 generálna prokuratúra potvrdila odstúpenie trestného oznámenia na vybavenie Krajskej prokuratúry K. (ďalej aj „krajská prokuratúra“). Podaním z 11. decembra 2000 krajská prokuratúra oznámila odstúpenie trestného oznámenia na vybavenie Okresnej prokuratúry K. (ďalej aj „okresná prokuratúra“). Dňa 5. decembra 2000 okresná prokuratúra oznámila odstúpenie trestného oznámenia vyšetrovateľovi Policajného zboru K. (ďalej aj „Policajný zbor“). Vyšetrovateľ však sťažovateľa neinformoval o vykonaných opatreniach, ale uznesením z 15. decembra 2001 vec odložil (v nej bola podľa sťažovateľa zahrnutá len časť trestného oznámenia z 23. októbra 2000). Po sťažnosti podanej okresnej prokuratúre táto uznesenie vyšetrovateľa zrušila a uložila mu doplniť dokazovanie. Sťažovateľ je toho názoru, že vo veci ďalších trestných činov, na ktoré poukázal v trestnom oznámení vyšetrovateľ nekonal. Ďalšou sťažnosťou sa preto obrátil na Úrad inšpekčnej služby Policajného zboru B., kde upozornil, že len 3 z 29 trestných oznámení sú ukončené a v ďalších sa nekoná. Následne 12. februára 2003 vydal vyšetrovateľ uznesenie sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001, ktorým začal trestné stíhanie vo veci podvodu. Opätovne ním ale odmietol sťažovateľovo trestné oznámenie v ďalších trestných činoch. Sťažovateľ proti odmietajúcemu uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru podal sťažnosť. Vyšetrovateľ sťažnosti vyhovel a začal trestné stíhanie aj v ďalších trestných činoch. Dňa 27. septembra 2004 sťažovateľ podal na Okresné riaditeľstvo Policajného zboru K. sťažnosť na nečinnosť vyšetrovateľa. Okresného riaditeľstvo

Policajného zboru K. jeho sťažnosť odstúpilo Okresnej prokuratúre K., ktorá 21. marca 2005 zistila prieťahy v konaní vo veci sp. zn. ČVS: OUV-1117/20-K2-2001. Na sťažnosť podanú následne krajskej prokuratúre sťažovateľ nedostal odpoveď, z generálnej prokuratúry mu však bol 18. júla 2005 doručený prípis, ktorým mu bolo oznámené, že na ďalšie podnety sťažovateľov, ktoré sa budú týkať správkyne konkurznej podstaty JUDr. I. S., nebude reagované.

Na základe uvedeného sťažovateľa tvrdia, že postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky došlo k zásahu do nimi označených základných práv a slobôd. Okrem vyslovenia porušenia základných práv a príkazu porušovateľom, aby sa v budúcnosti zdržali ďalšieho porušovania ich práv, sťažovateľa navrhli, aby z titulu primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľovi zaplatil Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. 3 600 000 Sk, sťažovateľke 900 000 Sk a obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, 4 500 000 Sk. Z toho istého titulu navrhli, aby Generálna prokuratúra Slovenskej republiky zaplatila sťažovateľovi 7 200 000 Sk, sťažovateľke 1 800 000 Sk a obchodnej spoločnosti K., s. r. o. v konkurze, 9 000 000 Sk do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že postupom Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky došlo k porušeniu ich práv podľa čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ústavy; podľa čl. 8 a čl. 10 všeobecnej deklarácie a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru v súvislosti s trestným oznámením zo spáchania viacerých trestných činov z 23. októbra 2000.

Podľa § 24 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd už o obsahovo rovnakej sťažnosti sťažovateľov 5. apríla 2006 rozhodol svojím uznesením sp. zn. I. ÚS 127/06-37, pričom táto skoršia sťažnosť sa týkala tej istej veci, t. j. namietaného porušenia identických základných práv garantovaných v ústave a v dohovore postupom tých istých štátnych orgánov, teda Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K. a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

Ústavný súd teda konštatuje, že z hľadiska účastníkov konania, namietaného porušenia základných práv podľa označených článkov ústavy, všeobecnej deklarácie

i dohovoru postupom tých istých štátnych orgánov, vrátane odôvodnenia sťažnosti, ako aj návrhu na rozhodnutie ústavného súdu (tzv. petitu) je terajšia sťažnosť sťažovateľov celkom totožná s ich sťažnosťou zo 14. septembra 2005, o ktorej už ústavný súd rozhodol tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú, resp. pre nedostatok svojej právomoci (pozri uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 127/06 z 5. apríla 2006). Na tomto zistení nič nemení ani skutočnosť, že sťažovatelia svoj podnet na začatie trestného stíhania z 23. októbra 2000 neskôr rozčlenili na viacero skutkov, ktorým JUDr. I. S. ako správkyňu konkurznej podstaty podozrievajú zo spáchania viacerých trestných činov.

Rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre zjavnú neopodstatnenosť, resp. pre nedostatok právomoci nemožno považovať za rozhodnutie „o podmienkach konania“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 zákona o ústavnom súde. Nejde o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu (resp. sťažnosti), ktorým sa napáda rovnaký postup a rovnaké rozhodnutie, aké bolo napadnuté v predchádzajúcej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Keďže ústavný súd po posúdení obsahu predmetnej ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že predmetná sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, bolo ju potrebné ako neprípustný návrh odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 zákona o ústavnom súde.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Okrem uvedených skutočností ústavný súd poukazuje na to, že v splnomocnení, ktoré bolo k ústavnej sťažnosti priložené, sa za obchodnú spoločnosť K., s. r. o. v konkurze, so sídlom K., podpísal sťažovateľ Ing. V. K. ako konateľ tejto spoločnosti, a nie správca konkurznej podstaty, ktorý by bol na to oprávnený. Toto splnomocnenie preto vo vzťahu k označenej obchodnej spoločnosti nemá zákonom predpokladané účinky a neoprávňoval sťažovateľa na zastupovanie tejto obchodnej spoločnosti v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na rozhodnutie ústavného súdu o odmietnutí predmetnej sťažnosti však už táto

skutočnosť nenadobudla žiadnu relevanciu. Rovnako bolo už bezpredmetné rozhodovať o žiadosti sťažovateľov o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. apríla 2006